

Lenka Rožnovská
ilustraci Magda Votrková Zrníčková

Skřítku školkoňičku

Kaštanový park

krásná
krásovinka

uplakaný
Ufukárek

šikovný
šutáček

Školka
s žlutou
střechou

Zvonové
srdíčko

Skřítkove

 pohádkové
čtení

 GRADA[®]

Lenka Rožnovská
ilustrace Magda Veverková Krncířová

Skřivci školkoňičci

Kaštanový park

Krásná
Krasťinka

Uplakavý
Ufrukarek

Si boví
Kutěleček

Školka
se žlutou
střechou

Žluté
sídičko

Školkoňičci

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

SKŘÍTCI ŠKOLKOVNÍČCI

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5045. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Magda Veverková Hrnčířová (www.ilustracemagdaveverkova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 68
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Magda Veverková Hrnčířová

ISBN 978-80-247-4461-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8220-1 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8225-6 (ve formátu EPUB)

Předmluva

Ve školce se zvonovou střechou bydlí skřítki školkovní: krásná Krasotinka, šikovní Kutílek a uplakáný Ufňukánek. Už se moc těší, až skončí prázdniny a oni si budou moci s dětmi hrát. Ale co se stane, když skřítki zaspí? To ať vám prozradí pohádka.

Školka Zvonečka

Na světě jsou tisíce a tisíce školek a školiček. Ale jen jedna školka stojí uprostřed kaštanového parku, má věžičku a na té věžičce si se sluníčkem povídá stříška ve tvaru zvonu.

Nikdo už neví, jak školka ke své věžičce se zvonovou střechou přišla. A vlastně nikdo ani neví, zdali je zvonová stříška obyčejnou střechou, anebo je to opravdový zvon, který se do věžičky nevešel.

Pravda pravdoucí však je, že co je školka školkou, žádné zvonění v ní nezaznělo. A taky proč by mělo? Vždyť školka není škola, aby v ní zvonilo. Dětem i rodičům se zvláštní střecha líbila. A pro ten zvon začali školce říkat Zvonečka.

Do školky Zvonečky chodily úplně obyčejné děti. Hodné i zlobivé, pořádné i ty s věčně rozčuchanými vlasy, ukřičené i ty mouchy snězte si mě.

Zato paní učitelka Markétka, která ve školce pracovala, byla neobyčejně hodná a laskavá. Když se zrovinka neusmívala ústy, smály se jí oči. Ale nejčastěji měla Markétka úsměv jak na rtech, tak v očích.

Druhým neobyčejným člověkem, který přeje školce dobré ráno, byla paní kuchařka Zdenička. Nejkulatější kuchařinka na tom kulatém světě. Vařila srdcem. Dětem by od ní chutnaly i připálené brambory či přesolená polévka.

Zkrátka, do tečky a do puntíku, ve školce Zvonečce bylo hezky, ale tak nějak smutně. Dny se tam střídaly jeden za druhým.

Až jednou...

Hádka

Až jednou v noci letěla kolem prazvláštní střechy světluška Maruška. Holka to byla neposedná, zvědavá. Stejně tak její lucerničkový plamínek Lumínek, který jí svítil na cestu.

„Jé, koukej, kampak jsme to doletěli?“ řekl plamínek a pořádně se zapálil, aby si prohlédl zvonovou střechu.

„Nejspíš jsme u nějakého hradu,“ uvažovala světluška Maruška, „na hradních věžích zvony bývají.“

„I kdepak hradní věž, kostel je to,“ přisadil si svou pravdu plamínek.

Jenomže Maruška byla paličatá světluška. A když jednou řekla hradní věž, tak to taky hradní věž bude.

„Řekla jsem hradní věž!“

„A já říkám kostelní věž!“ I plamínek je umíněný, i on se umí jaksepatří rozpálit.

„Hradní!“

„Na zem padni! Kostelní!“

Světluška mává lucerničkou sem a tam. Tím rozzlobeným máváním se dvířka lucerničky otevřela, a ejhle, plamínek Lumínek je venku. Přeskočil na zvonovou střechu. Zlostně podupává.

„A kostelní, a kostelní, a kostelní!“ křičí Lumínek.

Maruška jen kulí oči. „Propánajána, Lumínku, ihned toho nech, nebo tady všechno podpálíš.“

Lumínek vidí to nadělení, raději skočí zpátky do lucerničky. Ale co naplat, po jeho plamínkovém tanečku zůstala ve střeše díra. Byla velká tak akorát, aby se jí mohla světluška Maruška protáhnout a posvítit si do černočerné zvonové tmy.

Budíček

„Sviť pořádně, ať si všechno můžeme jak se patří prohlédnout,“ vybízela světluška plamínek. Plamínek se rozhořel a světluška zvědavě koukala do věžní tmy.

Když vyletěli úplně nahoru, plamínek svým světlem zavadil o zvonové srdce. No srdce, spíše srdíčko, skleněná koule je to, co visí na pavoučích nitkách. Není divu, že zvon nikdy nezvonil, když má srdce jako kapku rosy.

„Já, já zazvoním, jo?“ hnala se k muzicírování světluška.

Plamínek Lumínek jí to nevymlouval. Světluška se posadila na skleněné zvonové srdíčko a rozhoupala ho jako houpačku.

Už už to vypadalo, že se srdíčko dotkne stěny a rozezvučí celou zvonovou střechu, ale vždy mu drobátko chybělo.

Plamínek Lumínek si vytrhl pár svých ohnivých pramínků a nastavil jimi krátkou pavučinovou nit.

Cink. Cink. Cink.

Zazvonilo to slabounce, jako když vítr foukne do modrého lučního zvonku. Ale i to slabounké zazvonění stačilo, aby se světluška polekala.

Sklouzla z rozhoupaného srdíčka. Padala dolů, ani nestačila rozevřít krovky. Lucerničku s plamínkem v tom zmatku upustila. I lucerna padá dolů. Plamínek Lumínek má namále.

Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby ti dva nežuchli do něčeho měkkého.

Žuch. Buch.

„Au... Fňuk...“ ozvalo se tichounce.

„Maruško, bolí tě něco?“ strachoval se plamínek, kterého je teď v lucerničce jen tak na hrstičku světla.

„Myslím, že ne, jen copánek jsem si rozvrkočila.“

Lumínka popadla zvědavost a vykrmila ho do pořádného světýlka. „Tak kdo to tady fňuká?“

Plamínek zahnal tmu do kouta. Rozzářil se. Ve věžičce se zvonovou střechou je teď světla jako od sluníčka. A je to dobře, protože světluška Maruška a plamínek Lumínek alespoň vidí, kam dopadli.

Před natlučeným nosem je zachránila veliká károvaná duchna, pod kterou spali tři skřítki.

Školovníčci

Než se řádná školka naplní dětským smíchem, nastěhují se do ní školovníčci. Jsou to skřítki pro radost i útěchu malým dětem. A toť se ví, že i školka Zvonečka je školka jaksepatří. V ní by školovníčci nemohli chybět. Skřítki se do ní přistěhovali dříve, než v ní poprvé zarachotil klíč. Protože ještě nenastal jejich čas, nastavil skřítek Kutílek zvonový budík. A pak se šel zachumlat pod peřinu, kterou ušila skřítko Krasotinka a svými buličky naducal školovníček Ufňukánek.

A tak si tam ti tři spokojeně pochrupovali. A že Kutílek špatně nastavil budíkový zvon, spali až doteď. Zaspali první dětský smích i pláč, nepřivoněli si k prvnímu kakau, které uvařila paní Zdenička, nezazpívali si první písničku, co hrála paní učitelka Markétka na klavír. Zkrátka vše, co bylo ve školce poprvé, naši tři školovníčci zaspali.

Ještě že je všetečná Maruška probudila! Kdo ví, jak dlouho by spali!

Teď sedí na peřině a koukají jeden na druhého. Ufňukánek je vyjukaný, má pod nosem nudli. Tu má od toho lekavého probuzení, kdy mu na pupík přistála světluška Maruška.

Krasotinka se tváří ustaraně, všimla si, že má Maruška rozcuchaný copánek. A teď měla starost, jestli i ona nemá vlasy jako starý smeták. Opatrně si rukou šmátrá pod svou čepičkou na spaní a zjišťuje, zda jsou všechny vlásky tam, kde mají být.

I Kutílek má starost. Přemýšlí, kdepak asi udělal chybu, že se zvoněním padají do peřin i světlušky.

„Ahoj, já jsem Maruška,“ dala se do seznamování světluška, „a toto je můj kamarád plamínek Lumínek,“ ukázala na lucerničku a Lumínek zahořel červeným světýlkem.

Krasotinku nemusel nikdo dvakrát k seznamování pobízet. Uhladila si svou noční košilku, před světluškou udělala pukrle.

„A já jsem Krasotinka. Krásná holčičí skřítko školkovnička.“ Krasotinka se usmála a znovu udělala pukrle.

Ale to už se postavil i druhý skřítek.

„Kutílek. Školkovniček Kutílek. Když budeš potřebovat něco opravit, stačí si na mě zavolat.“

Nejmenší skřítek si do rukávku své košilky utřel nos.

„Říkají mi Ufňukánek,“ špitl poslední školkovniček a jaký div, že se nerozplakal.

Kutílkův omyl

Světluška Maruška radostně zatleskala. „Jéje, skřítci školovníčci. Tak to vidíš, Lumínku, žádný kostel, žádný hrad, ale školka! Jsme ve školce.“

Lumínek si protáhl své plamínky. „Hm, ve školce. A co to jako je?“

Školovníčci se začali smát.

„Ty nevíš, co je to školka?“

„Školka, to jsou holky a kluci a hračky,“ vysvětlovala Krasotinka.

„A taky pohádky a tělocvik a zpívání,“ přidal se Kutílek.

„A nezapomeňte na odpolední spinkání a na mňamku,“ dořekl Ufňukánek.

„Jéje, tak to se mi tady bude líbit, kdepak to všechno je?“ zvolala světluška.

Školkovníčci popadli peřinu a odtáhli ji pryč. Pod peřinou byla podlaha. Kutílek na ni křídou nakreslil dvířka.

„Školka je tam dole,“ vysvětloval Kutílek, „ale teď ve školce nikdo není. Děti a paní učitelky přijdou až za tři dny,“ řekl Kutílek a důležitě pootevřel dvířka.

